Monika Peetzová

sedm dní bez

HOST

Monika Peetzová

sedm dní bez

Monika Peetzová

sedm dní bez

Brno 2013

Originally published in the German language
as „Sieben Tage ohne“ by Monika Peetz

Copyright © 2012 by Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co. KG,
Cologne/Germany
Cover image © Barbara Thoben, Köln
Translation © Vladana Hallová, 2013
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2013
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7294-983-0 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7294-984-7 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7294-985-4 (Formát PDF pro čtečky)
ISBN 978-80-7294-986-1 (Formát MobiPocket)

Pro Heide a Karla-Heinze Peetzovy

1

Byl to zase jeden z těch dnů. Eva měla za sebou ranní službu na klinice, její čtyři děti se právě hlasitě hádaly o místo u počítače a manžel Frido se zdržel v kanceláři, přestože slíbil, že se postará o večeři. Za hodinu a půl musí být Eva v Le Jardin, u „jejich" Francouze. Na pohodový večer s Úterními ženami se těšila už několik dní. Během šestnácti společných let se z pětice žen, které zpočátku spojovalo pouze přání naučit se na kolínském Francouzském institutu francouzsky, stala nerozlučná parta. Společně překonaly bouře, rány osudu i putování do Lurd. Vyjít s přítelkyněmi nebylo vždy snadné. A dnes bude mít Eva problém se za nimi vůbec dostat.

Eva bez ustání sváděla boj s nekonečným seznamem úkolů a časovými rozvrhy všech šesti členů rodiny. Poté co se vrátila ze Svatojakubské cesty, začala zase pracovat jako lékařka. Jenže voda z posvátného pramene bohužel nezměnila jejího manžela Frida v krále kuchyně a ze tří pubertálních teenagerů a jedné desetileté dívenky nevykouzlila nadšené pomocníky v domácnosti. Když zařinčel zvonek u dveří, zmocnilo se Evy neblahé tušení. Každý z pravidelných návštěvníků domu přece ví, že vchodové dveře jsou vždy otevřené. Při čtyřech dětech s chronickými sklony ke ztrácení klíčů a s bujarým společenským životem to je čirá nezbytnost. Existuje pouze jeden člověk, který zásadně zvoní a očekává, že speciálně jemu přijde někdo otevřít. Eva si povzdechla. To nemůže být nikdo jiný než její matka. Od doby, co se z ní před půl rokem stala důchodkyně, tu byla zcela a výlučně pro Evu. Příliš zcela. Příliš výlučně.

A naprosto kašlala na maloměšťácké rituály, jakým bylo třeba telefonické ohlášení návštěvy.

Regina nezvonila, Regina vysílala znaky Morseovy abecedy připomínající triumfální pochod z *Aidy*. Eva svou matku milovala. Ale ne vždycky. A určitě ne první úterý v měsíci, kdy měla v Le Jardin už šestnáct let pravidelnou schůzku s přítelkyněmi. Přála si, aby dokázala říct rozhodné NE, ale místo toho nasadila úsměv a otevřela dveře. O jejich rám se ležérně opírala dvaašedesátiletá hipísačka v sukni s obrovitými květy a volánem až na zem. Krk měla omotaný spoustou řetízků s masivními přívěsky, zpod obřího slamáku jí vykukovaly dlouhé blonďaté copy a nohy vězely v indických kožených sandálech.

„Tvá babička všechny moje věci z dřívějška schovala," vysvětlila Regina. „Válely se na půdě tak dlouho, až zase přišly do módy."

Regina bydlela už dlouhé roky v Bergisch Gladbachu, v domě, který zdědila po svých rodičích. A protože teď byla jako čerstvá důchodkyně permanentně nevytížená, čile se vrhla na přeplněnou půdu spící po celá desetiletí spánkem Šípkové Růženky.

„Typická válečná generace. Tvoje babička Lore nedokázala nic vyhodit," pokračovala Regina. „Je tam úplně všechno, celá moje minulost. No tak, řekni, jak se ti líbí můj outfit?"

„Za hodinu musím být v Le Jardin," namítla chabě Eva. Ovšem Reginina potřeba sdělovat výrazně převyšovala její empatii.

„Našla jsem na půdě jednu svou starou knížku. Tradiční čínské léčitelství. Velice poučné," odpověděla a odklopýtala směrem ke kuchyni.

„Nejspíš jsem zhubla," prohlásila, povytáhla sukni a změřila si Evino neforemné sportovní oblečení. Ten po-

hled stačil, aby se v Evě probudilo špatné svědomí. Už roky den co den bojovala s kaloriemi, kily a pohledem do zrcadla. Byla šťastná, když se jí povedlo splnit aspoň polovinu z denního přídělu úkolů a povinností, zásadně se však nedostávalo na body jako „jet na kliniku na kole", „přihlásit se do fitka" nebo „konečně začít s ananasovou dietou". Její šatník připomínal muzeum věnované štíhlé dívce, kterou kdysi bývala. Hubené Evy si však bohužel příliš neužila, protože i v dobách, kdy byla štíhlá, si připadala tlustá. A společné nákupy s Úterními ženami pro ni byly utrpením: kabinky bez zrcadel, značky, které produkovaly jen velikost 36, a kalhoty škrtící i ve velikosti XXL. Zatímco její přítelkyně se obvykle vracely domů s plnými taškami, Eva si z nákupů odnášela sluneční brýle, šál a plechovku máslových sušenek.

„Ženy, kterou člověk miluje, není nikdy dost," utěšoval ji Frido, když se jí opět nedařilo dopnout zip na šatech. Zato její matka se zpátky nedržela. Dnes ale zůstalo jen u toho jednoho pohledu. Měla důležitější téma.

„Vůbec jsem si neuvědomovala, kolik odpadků Západ vyprodukuje," rozohnila se Regina. „Naše společnost jde ke dnu. A to všechno jenom proto, že máme naprosto nesmyslný přístup k chorobám."

Evě bylo úplně jedno, kvůli čemu Západ zanikne. Než půjde do Le Jardin, musí vyndat nádobí z myčky a dát špinavé prádlo do pračky. Když to neudělá před večeří, půjde zítra Frido junior na tělocvik ve spodním prádle a Frido senior na zasedání správní rady bez košile.

„Zjistila jsem si nějaké informace," pokračovala Regina. „Je možné udělat si kurz čínské přírodní medicíny. Vedle zaměstnání. To by bylo něco pro tebe!"

Eva v posledních letech absolvovala nespočet seminářů, aby ve svém oboru získala nejnovější poznatky,

takže už při pouhé představě dalšího vzdělávání na ni šly mdloby.

„Dám věci do pračky a ty se jdi nachystat," navrhla Regina, když si všimla koše s prádlem. „Potom si dáme šálek čaje a já zase půjdu." Ze své strakaté látkové tašky vytáhla balíček.

„Čaj pro dobrou náladu a uvolnění těla i mysli," přečetla z obalu. „Sehnala jsem ho extra pro tebe."

Eva byla vážená lékařka, dokázala uklidnit pacienty, utěšit rozrušené příbuzné, kromě úvazku na 19,25 hodin v nemocnici organizovala i chod šestičlenné domácnosti — ale proti své matce byla bezbranná.

Zatímco se spěšně převlékala v ložnici, napjatě poslouchala, co dělá Regina v kuchyni. Člověk si nikdy nemohl být jistý, jestli náhodou nezačne jen tak mimochodem dělat pořádek v lince. Regina radila Evě ve všech životních situacích. Zdarma a nevyžádaně. Barevné girlandy slov úspěšně skrývaly skutečnost, jak moc se jí matka vměšuje do života. Její věty obvykle začínaly frází jako: „Víš, že jsem tolerantní, ale kdybych ti mohla poradit… Samozřejmě si to udělej, jak chceš. Ale navrhuji ti, aby ses zamyslela…"

Regininy spontánní návštěvy v Evině domácnosti mívaly důsledky středně silného tornáda. Vynořila se obvykle zničehonic, prosvištěla Eviným životem a nechala za sebou citovou spoušť. Do příště. Nejhorší ale bylo, že to Regina opravdu myslela s Evou dobře. Po dvou krátkých, ztroskotaných manželstvích, smutných aférách a upachtěné pracovní kariéře toužila Regina po tom, aby byla pro někoho důležitá.

Klap, klap, klapy klap, pleskaly Regininy sandály po kuchyňských dlaždicích za doprovodu nepřetržitého cinkání řetízků. Eva slyšela otevírání a zavírání šuplíků, pouš-

tění vody a cvaknutí varné konvice. Pak zavrzaly dveře do sklepa. S veselým pohvizdováním vykročila Regina po schodech dolů do prádelny. Náhle se ozvalo zaklení, pronikavý výkřik, zvuk padajícího prádelního koše narážejícího do zábradlí, tupý náraz — a pak už nic. Ani krok. Ani zvuk. Nic. Evě se zastavilo srdce. Vyběhla z ložnice a vyřítila se ke schodům. Jednou nohou vězela v džínách, druhou nohavici vlekla po zemi za sebou.

„Mami!" křičela směrem ke sklepu. „Mami, tak řekni něco!"

Cítila, že jí podklesávají nohy. S Reginou to sice bylo náročné, ale pořád se radovala ze života a měla plno plánů. Tohle se teď nesmí stát. Ne teď. Nikdy! Proč si s ní jenom nesedla v kuchyni k čaji? Proč ji jen nechala starat se o to prádlo?

Umlkly i monotónní zvuky počítačové hry. Zvuky, které tu zněly v pozadí mnohá odpoledne. Všichni čtyři potomci se seběhli v chodbě. Evě často připadali velcí a dospělí. Teď hleděla do čtyř párů vyděšených dětských očí.

„Tady zůstanete," přikázala rázně, přestože žádné z dětí se ani náznakem nesnažilo vydat směrem ke sklepu podívat se, co je s babičkou.

To strašné ticho. Kéž se jí nic nestalo, kéž je v pořádku! Z hlubin Evina podvědomí se znenadání vynořila myšlenka, za kterou se vzápětí zastyděla: A teď už se nikdy nedozvím, kdo je můj otec. S třesoucími se koleny sestupovala do sklepa. Otázka jejího původu ji s různou intenzitou trápila už spoustu let. Někdy ji život zaměstnával natolik, že jí vůbec nepřipadalo důležité, za jakých okolností vlastně vznikl. Pak ale nastaly chvíle, kdy věřila, že nemůže růst, když neví, kde má své kořeny. Během dospívání svého otce bolestně postrádala. Přitom neznala ani jeho jméno. Na každou její otázku reagovala Regina

zarputilým mlčením. Bylo důvodem toho mlčení zklamání? Vztek? Smutek? Nebo snad zraněné city? Proč nechtěl být její otec jejím otcem? To vše jí proběhlo hlavou během kratičkého okamžiku, než doběhla ke své matce.

Regina ležela pod schody v podivně pokroucené poloze. Eva si uvědomila, že bez matky se odpověď na svou zásadní životní otázku nikdy nedozví. O vteřinu později však pochopila, že se ji nedozví ani s ní.

Matka se svíjela bolestí. Levou nohu měla vytočenou ven a nemohla ani ležet, ani sedět, a už vůbec ne stát. Jenom nadávat: „Do žádné nemocnice nepůjdu," vykřikovala hlasitě, když se nad ní Eva sklonila. „Nepřipadá v úvahu!"

„Zavolejte sanitku," zavolala Eva nahoru do chodby.

Zapomněla, že je úterý. První úterý v měsíci. Náhle byla zcela klidná. Jako doktorka věděla, co má dělat.

2

„Kde jsou ostatní dámy?“ zeptal se Luc. Majitel francouzské restaurace bezradně hleděl ke dveřím. Jediná Judith dorazila do Le Jardin ve smluvenou hodinu. Neměla ani rodinu, ani partnera, ani náročné povolání. Neměla nic a nikoho, kdo by jí bránil, aby přišla včas. Ale sedět sama u stolu prostřeného pro pět bylo pro ni utrpení. Nervózně se vrtěla na židli. Cítila soucitné pohledy ostatních hostů. Kdyby tak měla aspoň smartphone. Kdo je online, vypadá zaneprázdněně a důležitě. Ale Judith vlastnila jen starý telefon, se kterým se dalo jenom telefonovat nebo přijímat a odesílat esemesky. A i ten zapínala zřídkakdy. Kvůli záření — a protože to nemělo smysl. Od chvíle, co její muž Arne zemřel, telefon většinou mlčel.

„Mám ti něco přinést?“ zeptal se Luc.

Judith zavrtěla hlavou. Nerada jedla sama.

„Každou chvíli musí dorazit Caroline,“ utěšoval ji Luc. „Ta chodí vždycky včas.“

„Nejspíš má ještě nějakého klienta,“ povzdechla si Judith. Úspěšná obhájkyně pracovala od návratu ze Svatojakubského putování víc než kdykoli předtím. „Někdy si říkám, jestli si Caroline vůbec stačí všimnout, že žije odděleně od svého muže,“ vtipkovala občas Estella. Judith se nesmála. Byla ta poslední, kdo by se na Carolinin účet bavil. Protože na ztroskotání manželství Philippa a Caroline měla svůj podíl. Když Arne zemřel na rakovinu, hledala útěchu v náručí Carolinina manžela. Philipp byl nejprve její domácí lékař, poté přátelský rádce a nakonec i milenec. Během Svatojakubské cesty se celá aféra provalila. Ukázalo se, že nebyla ani jeho jediná, ani poslední milenka.